

ПАМ'ЯТІ ОЛЕСЯ УЛЬЯНЕНКА

На межі літа та осені перестало битися серце українського письменника Олеса Ульяненка. Для широкого українського загалу ця смерть пройде непоміченою, як і життя чоловіка, який мав мужність зануритися своїм творчим оком у безодню нашого буття.

Він проникав глибинним творчим поглядом у пласти життя українського, прихованого від старанного ока інформаційного піару. Писав про людей, які не вкладалися у прокрустове ложе нашого світосприймання. Діти підземель і підвалів, розкошлані і розкуйовджені, бомжі, безпритульні, жебраки... Вони були його героями.

Олесь розповідав про них із якоюсь аж дитячою безпосередністю і зворушливістю. Дивився на світ широко відкритими очима і впізнавав — чи не впізнавав — оту високу християнську шкалу цінностей, трансформовану у сучасному світі. Як великий майстер пера, писав правду — жорстоку, неприкрашену; правду нашого буття. Писав кров'ю свого серця, жилами своїх худеньких рук, які вміли міцно тримати перо. І сам був схожий на розгойдане дерево із піднесеними до сонця гілками.

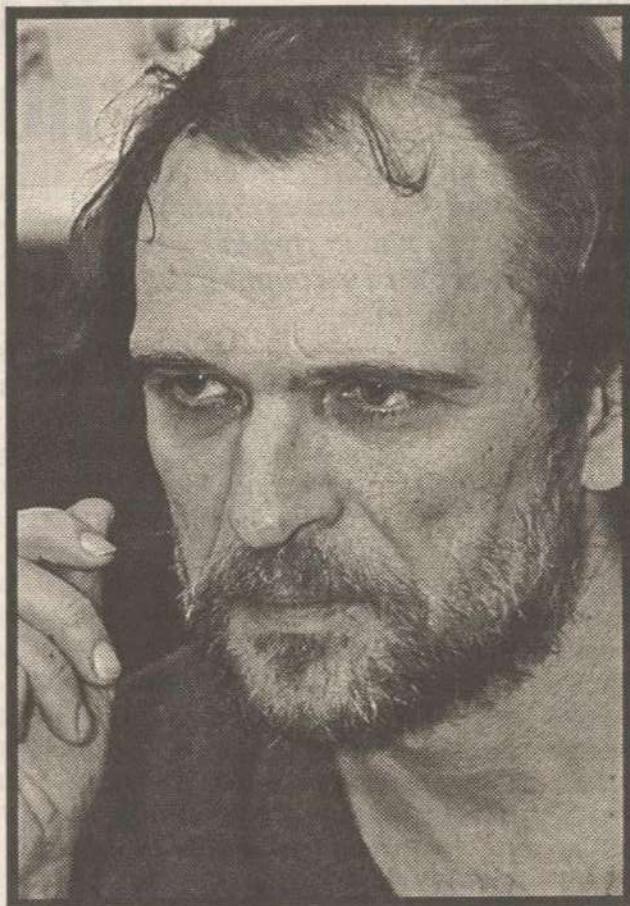
Він більше мовчав, ніж розмовляв. Дивився своїми добри-

ми очима у саму душу. Не звертав уваги на якість обов'язкові, на наш погляд, умовності життя. Жив високим внутрішнім світом, дивився глибинним зором.

Олесь Ульяненко хотів оборонити кожного, хто опинився за межею бідності і, відповідно, за межею виживання. Мав своє коло читачів і прихильників. Міцно тримав чепіги свого письменницького плуга, що розорював пекучі болячки сучасності. Його трибуною був часопис "Кур'єр Кривбасу", у цьому виданні вперше було опубліковано більшість літературних творів Олеса Ульяненка.

Світлої пам'яті Павло Загребельний, усупереч традиціям чиновницького світу, наполіг, аби присудили свого часу Олесеві Ульяненку Шевченківську премію, авторську, таку одну-єдину в Україні. Ні до нього, ні по тому ніхто не удостоївся такої відзнаки. Можливо, цю традицію треба буде продовжити.

...Відплив за обрій світляного суму на тихому серпневому човні зі спасівськими яблуками у ху-

деньких, майже хлоп'ячих долонях, письменник, схожий на великого птаха із сонцем у кишені. Побратим Богдана-Ігоря Антоновича — лишень на іншому березі, на тому березі, де кожному із нас ще належить шукати свою зорю.

Марія ЯКУБОВСЬКА